

Mødet genoptoges Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Zahle: Som denne Sag har udviklet sig, staar det for mig saaledes, at der er eet Spørgsmaal, der overskygger alle andre, som ere komne frem i denne Sag, nemlig det Spørgsmaal, om vi her i Danmark ville og skulle finde os i at have Embedslæger, som ere Alkoholister eller Morfinister, eller som ere ødelagte paa Grund af Misbrug af Morfin, og jeg er af den Mening, at jeg har hele Befolkningens Sympati, naar jeg gør gældende, at vi ville ikke finde os i, at Sundhedsstyrelsens Arbejde for at fri os for alkoholistiske og morfinistiske Læger skal modarbejdes af Justitsministeren eller i alt Fald svækkes ved den Stilling, Ministeren indtager. Det er det, vi hele Tiden, saaledes som Sagen har udviklet sig, skulle have for Øje.

Men vi maa ogsaa gaa til Enkeltheder i denne Sag, og der er der da især to Spørgsmaal: Hvorfor har den højtærede Justitsminister afskediget Dr. Muus, og af hvilken Grund har han sat Hoff i hans Sted? Til at afskedige Muus havde Ministeren ikke anden Grund end den, at Dr. Muus ikke skal have meddelt ham de løse Rygter, som vare komne til Dr. Muus' Kundskab, om, at Langhoff skulde drikke en Del. Disse Rygter vare imidlertid blevne meget energisk imødegaaede af Fysikus Hansen. Fysikus Hansen er Langhoffs foresatte, han er bekendt med Rygterne, men stempler dem som ondsindet Avissladder og giver Langhoff en glimrende Anbefaling. Hvorfor er han da ikke bleven afskediget? Hvorfor i Alverden skal det gaa ud over Dr. Muus alene? Der maa være en Grund, som vi endnu ikke kende, til, at det skulde gaa ud over Dr. Muus, thi Ministeren kan ikke bevise det, han beskylder Dr. Muus for. Han kan ikke bevise, at Dr. Muus ikke har omtalt Rygterne om Langhoffs Drikfældighed for ham, endsiige, at Dr. Muus skulde have fortiet dem med Villie. Og jeg maa hævde, at de Folk have Uret, som sige, at dette har heller ikke saa meget at betyde, for i alle Tilfælde, da Muus og Ministeren ikke kunde komme ud af det sammen, og Muus ikke kunde afskedige Ministeren, maatte Ministeren afskedige Muus. Saadan er Forholdet ikke. En Embedsmand staar ikke i en Ministers Brød. Det er

ikke saaledes, som naar Baron Rosenørn-Lehn paa sit Gods — ja, han har vel et Gods, siden han bærer det Navn, jeg ved for Resten ikke noget om hans Forhold — har en Forvalter, saa kan han afskedige ham, naar han ikke kan komme ud af det med ham, og saa er den Snak ikke længere. Saaledes er Forholdet ikke mellem en Minister og hans Embedsmand. Embedsmanden tjener ikke Ministeren som saadan, men han tjener Staten. Den Omstændighed alene, at en Minister ikke kan lide ham eller ikke synes om at omgaa ham, er ikke Grund nok til at afskedige ham, men i Virkeligheden er der ikke mere tilbage i det her omtalte Forhold.

Den højtærede Minister sagde, at jeg ogsaa havde gjort mig skyldig i jonglør-mæssige Kunster — eller det var nok ikke „Kunst“ fra min Side — naar jeg havde sagt, at der kun var en Nuanceforskel mellem Dr. Muus' Indstilling om at give Langhoff en skarp Irettesættelse og Underretning om, at naar han igen forsaa sig, vilde han blive afskediget, og saa Ministerens Standpunkt: at afskedige ham, og den højtærede Minister spurgte, om jeg ikke, ligesom Ministeren, vilde have afskediget Langhoff. Jeg skal dertil sige, at hvad enten jeg havde afskediget Langhoff eller ikke i denne tænkte mægtige Stilling, havde jeg kunnet være i den skønneste Overensstemmelse med Sundhedsstyrelsen. Thi Sundhedsstyrelsens Indstilling om at give Langhoff en skarp Irettesættelse og Meddelelse om, at den mindste Forseelse fra hans Side vilde medføre hans Afskedigelse, var naturligvis bygget paa det medicinske Forhold, som forelaa, nemlig at han havde drukket en Del, men var holdt op dermed. Det strafferetlige Moment — nej, det er ikke rigtigt, for det er ikke strafbart, men det overvejende Moment, som forelaa, var Ministeren bekendt, og til det kunde han tage, hvilke juridiske Hensyn han vilde, og jeg skal ikke bestride, at det kan være berettiget, at Justitsministeren har taget saadanne Hensyn, og at han er kommen til det Resultat, at Langhoff maatte afskediges som Distriktslæge. Men derfor er han ikke uenig med Sundhedsstyrelsen, for Sundhedsstyrelsen har kun næret Betænkelighed derved og indstillet hans Forbliven i Embedet paa meget haarde Vilkaar. Der er her saa at sige ingen Forskel.

Der er kun et eneste Sted i hele den højtærede Justitsministers Udvikling, hvor jeg er enig med ham, nemlig i hvad han